

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/8/2015
Identifikačné číslo spisu:	9515100005
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:9515100005.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 31. januára 2018 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej, v trestnej veci obžalovaného PaedDr. N. I., PhD., pre prečin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 29. apríla 2015, sp. zn. PK - 1 T 1/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 29. apríla 2015, sp. zn. PK - 1 T 1/2015, bol obžalovaný PaedDr. N. I., PhD. uznaný za vinného z prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a z prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po zaslaní žiadosti o nenávratný finančný príspevok dňa 21. 12. 2009 a po podpísaní Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku číslo 182/2010-IZ-5.0/V dňa 21. 06. 2010 v L. s následnými dodatkami (ďalej aj Zmluva o NFP) s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR, Špitálska 4, 6, 8, 816 43 Bratislava za prijímateľa A. Q. D. E. B. - V. n. o., XXX XX. L.-E. G., U. G. G. X, na financovanie projektu s názvom R., kód B. s miestom realizácie projektu v L. v celkovej výške výdavkov 95.317,20 Eur, vylákal k 01. 03. 2012 na fiktívne deklarované, ale v skutočnosti nezrealizované školenia, ktoré sa mali uskutočniť od októbra 2010 do marca 2011 v L. s plánovaným lektorom Doc. PhDr. F. M., PhD. na základe Príkaznej zmluvy z 01. 10. 2010, ktorá je opatrená jeho sfalšovaným podpisom, spolu sumu vo výške najmenej 7.761,09 Eur, predstavujúcu priame výdavky na

tieto školenia uplatnené :

v žiadosti o platbu číslo 27120130288202, súčasťou ktorej bola

- faktúra č. FA1090163 zo dňa 04. 10. 2010 v sume 924,59 Eur, deklarujúca prenájom priestorov - D. , za mesiac október 2010,
- faktúra č. VF-1008006 zo dňa 13. 08. 2010 v sume 999,60 Eur za nákup multifunkčného zariadenia HP Color Laser Jet CM2320fxi MFP printer, LAN,
- faktúra č. VF-1008006 zo dňa 13. 08. 2010 v sume 1.642,20 Eur za nákup dataprojektora DELL DLP Projektor 1610HD, WXGA 1280x800, USB, HDMI,

v žiadosti o platbu číslo 27120130288203, súčasťou ktorej bola

- faktúra č. FA1090171 zo dňa 02. 11. 2010 v sume 924,59 Eur, deklarujúca prenájom priestorov - D., za mesiac november 2010,
- faktúra č. VF-1010002 zo dňa 20. 10. 2010 v sume 910,35 Eur za nákup 3 ks stolov kancelárskych,
- faktúra č. VF-1010002 zo dňa 20. 10. 2010 v sume 495,04 Eur za nákup 8 ks stoličiek,

v žiadosti o platbu číslo 27120130288205, súčasťou ktorej bola

- faktúra č. 110100068 zo dňa 11. 03. 2011 v sume 932,36 Eur, deklarujúca prenájom priestorov D., za mesiac marec 2011,

v žiadosti o platbu číslo 27120130288206, súčasťou ktorej bola

- faktúra č. 110100057 zo dňa 02. 02. 2011 v sume 932,36 Eur, deklarujúca prenájom priestorov - D., za mesiac február 2011,
- pričom takýmto konaním zo strany PaedDr. N. I., PhD. došlo k porušeniu bodu 3.1 Zmluvy o NFP, článku 9 ods. 2, 4 písm. h) Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o poskytnutí NFP a § 19 ods. 3 zákona č. 523/2004 Z. z. v platnom znení o rozpočtových pravidlách verejnej správy, čím Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny SR, Špitálska 4, 6, 8, 816 43 Bratislava, spôsobil škodu vo výške spolu najmenej 7.761,09 Eur, pozostávajúcej z čiastky minimálne 6.596,93 Eur, zodpovedajúcej 85 %, poskytnutej z Európskeho sociálneho fondu a čiastky minimálne 1.164,16 Eur, zodpovedajúcej 15 %, poskytnutej zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

Za to bol obžalovanému podľa § 261 ods. 2, § 41 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. bol výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienčne odložený na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok. Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj peňažný trest vo výške 700 (sedemsto) Eur s tým, že podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad zmarenia jeho výkonu súd určil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, IČO: 681156, škodu vo výške 7 761,09 Eur. So zvyškom nároku na náhradu škody bol poškodený odkázaný na občianske súdne konanie podľa § 288 ods. 2 Tr. por.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol obžalovaný vo výrokoch o vine, treste a náhrade škody, a to odvolaním podaným prostredníctvom obhajcu JUDr. Dušana Kolesára.

V písomnom odôvodnení odvolania obžalovaný namietal, že z vykonaného dokazovania nemožno jednoznačne ustáliť, že sa dopustil protiprávneho konania kladeného mu za vinu. Súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v odôvodnení sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, resp. sa s nimi vysporiadal nesprávne, pričom tieto skutočnosti zakladajú také pochybnosti, bez vylúčenia ktorých ho nemožno uznať za vinného. V tejto súvislosti sa v celom rozsahu odvolal na záverečnú reč svojho obhajcu z 29. apríla 2014 nachádzajúcu sa v súdnom spise. Pri konkretizácii nedostatkov napadnutého rozsudku sa zamerlal na tri základné skutočnosti zakladajúce protiprávnosť jeho konania v trestnoprávnom chápaní. V prvom rade poukázal na fiktívne deklarovanie,

ale v skutočnosti nezrealizované školenia, o fiktívnosti ktorých mali svedčiť prezenčné listiny. Prezenčné listiny však nepredložil on, ale až nasledujúci štatutár B. T., čo na hlavnom pojednávaní potvrdil aj svedok JUDr. Q. R.. Prostredníctvom nich tak nemohol fiktívne deklarovať žiadne výdavky, čo znamená i rozpor so skutkovou vetou. Tieto listiny navyše prokurátor konkrétne neoznačil, resp. ako dôkaz boli označené také, ktoré nepredložil, a v tomto smere žiadne ďalšie dokazovanie vykonané nebolo. Je preto otázne, o aké listiny išlo. V súvislosti s prezenčnými listinami a ich spôsobilosťou prokurátor nepredložil žiaden dôkaz, neoznačil žiadny právny predpis alebo iné platné záväzné nariadenie a na jeho námietku na hlavnom pojednávaní bolo dokazovanie v tomto smere zastavené. Nemohol sa preto dopustiť protiprávneho konania, z ktorého bol uznaný vinným. Druhou skutočnosťou mala byť Príkazná zmluva z 1. októbra 2010 opatrená sfalšovaným podpisom Doc. PhDr. F. M., PhD. V súvislosti s ňou obžalovaný namietol, že pri podaní obžaloby došlo k nezákonnej zmene skutkovej vety. Z výpovede svedka M. na hlavnom pojednávaní 15. apríla 2015 jednoznačne vyplýva, že zmluvu vlastnoručne podpísal. Falšovanie podpisu teda nebolo preukázané a skutková veta obžaloby i rozsudku sú nezákonné. Ide o zásadnú chybu, ktorá zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia čo do dôvodov pre jeho odsudzujúci výrok. Poslednou skutočnosťou sú tzv. priame výdavky na školenia, do ktorých v rozpore so Zmluvou o poskytnutí nenávratného finančného príspevku z 21. marca 2010 (správne 21. júna 2010 - poznámka odvolacieho súdu) prokurátor zahrnul aj výdavky za nákup multifunkčného zariadenia, dataprojektora, kancelárskych stolov a stoličiek. Prokurátor sa zrejme nezaoberal obsahom zmluvy alebo uvedené skutočnosti odignoroval, čím vlastne umelo zvýšil spôsobenú škodu, ktorá je kvalifikačným znakom stíhaného trestného činu. Obsahom zmluvy sa nezaoberal ani súd. Súd i prokuratúra si nesprávne osvojili slovné spojenie „školenia lektora M.“, pretože projekt nebol pripravený pre túto osobu. Školenia a projekt bol pripravovaný vo verejnom záujme, predmetom čoho bola sociálna inklúzia, začleňovanie diskriminovaných skupín do spoločnosti. Táto problematika sa preukázateľne v rámci projektu riešila a školenia neboli jedinou a nosnou aktivitou projektu. Školenia na danú tému sa uskutočnili, vykonal ich on, keďže na to má i potrebné vzdelanie a aprobáciu. Nikdy ani neboli vyúčtované výdavky súvisiace s osobou Doc. M. ako lektora, teda tzv. lektorské. Vzhľadom k tomu, že školenia s uvedenou tematikou prebehli a svedkovia potvrdili, že boli pre nich prínosom, nie je daná spoločenská nebezpečnosť konania vo vzťahu ku školeniu vykonanému inou osobou. Motívom jeho konania mala byť podľa súdu ziskuchtivosť, o čom ale nesvedčí žiaden z vykonaných dôkazov. V konaní bolo naopak preukázané, že prostriedky boli použité na zakúpenie materiálového zabezpečenia kancelárie a na prenájom školiacej miestnosti. Všetky zakúpené veci sa v priestoroch kancelárie nachádzajú, čo potvrdila aj vykonaná kontrola. Uvedené závery súdu sú preto ničím nepodložené a rozsudok je arbitrárny a nepreskúmateľný. V neposlednom rade obžalovaný poukázal aj na zásadu ultima ratio. V prípade výdavkov sú totiž presne zadané postupy nevyplatenia ich primeranej časti alebo podanie žiadosti o ich vrátenie v prípade ich posúdenia ako neznámych alebo neúčelných zo strany poškodeného. Všetko však v medziach civilného práva. S ohľadom na uvedené skutočnosti obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a spod obžaloby ho oslobodil alebo ho v plnom rozsahu zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odvolanie obžalovaný doplnil podaním z 21. marca 2016, ktorým napadol aj konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku s výhradou, že skutková veta obžaloby sa líši od tej v uznesení o vznesení obvinenia. Podľa neho v nej došlo k zásadným zmenám, ktoré sú nezákonné. Skutok nebol správne vymedzený, nespĺňa základné náležitosti vrátane jeho časového vymedzenia, keď 1. marca 2012 obžalovaný už nebol štatutárom združenia. Okrem toho došlo k jeho zmene uvedením Príkaznej zmluvy z 1. októbra 2010 opatrenej sfalšovaným podpisom. Namietal aj nesprávnosť výrokov o náhrade škody. Škoda bola vyčíslená v rozpore so zadováženými dôkazmi, najmä so Zmluvou o poskytnutí nenávratného finančného príspevku z 21. marca 2010 (správne 21. júna 2010 - poznámka odvolacieho súdu). Obžalovaný opätovne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a spod obžaloby ho oslobodil alebo ho v plnom rozsahu zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa.

V súlade s ustanovením § 314 Tr. por. prvostupňový súd odvolanie obžalovaného a jeho doplnenie doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknuté. Žiadna zo strán však možnosť vyjadriť sa nevyužila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o odvolaní skúmal procesné podmienky pre podanie tohto oprávneho prostriedku a zistil, že odvolanie obžalovaného je prípustné (§ 306 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 307 ods. 1 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste (§ 309 ods. 1 Tr. por.). Následne po zistení, že nie je dôvod na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, majú na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie je dôvodné v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) Tr. por., a to pre podstatné chyby konania predchádzajúceho vydanému rozsudku, pre porušenie ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby, ďalej z dôvodu, že napadnutý rozsudok je založený na nejasných a neúplných skutkových zisteniach, keď sa v ňom súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie je potrebné dôkazy opakovať, respektíve vykonať ďalšie, a súčasne napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. por. nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 9 Tr. por. každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 11 Tr. por. súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl. Strany majú právo nimi navrhnutý dôkaz zabezpečiť.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Zásada náležitého zistenia skutkového stavu je jednou z kľúčových zásad trestného konania a je úzko prepojená s ostatnými zásadami, najmä so zásadou stíhania len zo zákonných dôvodov, zásadou prezumpcie neviny i práva na obhajobu. Náležité zistenie skutkového stavu je základným predpokladom na to, aby trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom a je zároveň podmienkou pre vydanie spravodlivého rozhodnutia, a to nielen čiastkového rozhodnutia orgánu činného trestom konaní v jednotlivých štádiách trestného konania, ale predovšetkým konečného rozhodnutia súdu o vine a treste obžalovaného. Zásada zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností sa vzťahuje predovšetkým

na zabezpečovanie dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní, keď dôkazné bremeno v kontradiktórnom procese nesie prokurátor. Poznanie skutkového stavu v takom rozsahu, aby bolo možné urobiť záver o vine či nevine obžalovaného, je súčasne predpokladom spravodlivého rozhodnutia súdu, ktorý zaň rovnako nesie procesnú zodpovednosť. Preto má možnosť rozsah dokazovania korigovať. V prípade, že pri objasňovaní skutkového stavu vzniknú dôvodné pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť ani dodatočne vykonaným dokazovaním, je potrebné pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) pristúpiť k prijatiu oslobodzujúceho rozhodnutia a konštatovať, že obžaloba dôkazné bremeno neunesla. V prípade, že súd sa uvedenými zásadami neriadi, resp. urobí záver o vine či nevine v rozpore s nimi, prípadne bez riadneho odôvodnenia, je takéto rozhodnutie arbitrárne a svojvoľné a v konečnom dôsledku je i v rozpore so základným účelom trestného konania, ktorým je v zmysle § 1 ods. 1 Tr. por. náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov.

V prejednávanej veci sa súd prvého stupňa uvedenými zásadami dôsledne neriadil a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil.

Podľa § 261 ods. 2 písm. a) Tr. zák. (v znení účinnom do 30. júna 2016) trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev sa dopustí ten, kto použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad, alebo neposkytne povinné údaje, alebo použije prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev, z rozpočtu spravovaného Európskymi spoločenstvami alebo v zastúpení Európskych spoločenstiev na iný účel, ako boli pôvodne určené, a tým umožní spôsobenie sprenevery alebo protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu, a spôsobí ním väčšiu škodu.

Trestný čin je zaradený do piatej hlavy, druhého dielu Trestného zákona ako trestný čin hospodárskeho charakteru, konkrétne trestný čin proti hospodárskej disciplíne, a slúži na ochranu finančných záujmov Európskej únie v súlade s Dohovorom o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev z 26. júla 1995 v znení jeho ďalších protokolov. Objektívna stránka tohto trestného činu v jeho základnej skutkovej podstate spočíva v tom, že páchatel' (všeobecný, trestne zodpovedný subjekt) koná alternatívne jedným z nasledujúcich spôsobov :

- použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad alebo
- neposkytne povinné údaje alebo
- použije prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev, z rozpočtu spravovaného Európskymi spoločenstvami alebo v zastúpení Európskych spoločenstiev na iný účel, ako boli pôvodne určené, pričom

každým z týchto konaní musí byť spôsobený škodlivý následok, ktorý zákonodarca vymedzil ako umožnenie spôsobenia sprenevery alebo protiprávneho zadržania prostriedkov z uvedeného rozpočtu. Na dokonanie tohto trestného činu (v jeho základnej skutkovej podstate) teda postačuje, ak páchatel' uvedeným konaním prinajmenšom vytvorí reálnu možnosť spôsobenia sprenevery alebo protiprávneho zadržania prostriedkov, t. j. nemusí k nim dôjsť, musí sa však preukázať. Medzi konaním páchatel'a a uvedeným následkom pritom musí byť príčinná súvislosť. V rámci subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel vzťahujúci sa tak na konanie, ako i jeho následok. Uvedené platí aj pre okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty v ďalších odsekoch vrátane následku vo forme väčšej škody. Pokiaľ ide o výklad pojmu „spôsobenie sprenevery“ a „protiprávne zadržanie prostriedkov“, je treba poznamenať, že v tomto prípade nejde o spreneveru podľa § 213 Tr. zák., ale o akékoľvek protiprávne konanie majúce za následok odcudzenie, zmenšenie alebo protiprávne zadržanie finančných prostriedkov zo všeobecného a ďalších rozpočtov Európskej únie alebo z rozpočtov ňou alebo v jej mene spravovaných.

Podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) trestného činu subvenčného podvodu sa dopustí ten, kto vyláka od iného dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku alebo rozpočtu obce, ktorých poskytnutie alebo použitie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňa, a to tým, že ho uvedie do omylu v otázke ich splnenia.

Objektívna stránka trestného činu subvenčného podvodu, ktorý je zaradený do štvrtej hlavy osobitnej časti Trestného zákona ako trestný čin proti majetku, spočíva v tom, že páchatel' (všeobecný, trestne zodpovedný subjekt) :

- vyláka od iného

- dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku alebo rozpočtu obce, ktorých poskytnutie alebo použitie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňa,

- a to tým, že ho uvedie do omylu v otázke ich splnenia.

Ide o úmyselný trestný čin, ktorý je dokonaný vylákaním niektorého z plnení, pričom podmienkou pre naplnenie znakov základnej skutkovej podstaty nie je spôsobenie škody ani získanie prospechu, ale postačuje, ak páchatel' uvedie iného do omylu v otázke splnenia podmienok pre poskytnutie niektorého z plnení. Vylákaním sa pritom rozumie pripísanie prostriedkov na jeho účet, prípadne iná jeho forma, ktorá páchatel'ovi umožňuje prostriedkami reálne disponovať, nakladať. Uvedením do omylu sa rozumie predstieranie okolností, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci. Treba však podotknúť, že úmysel páchatel'a porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom pri tomto trestnom čine (na rozdiel napríklad od trestného činu sprenevery) musí existovať od počiatku konania páchatel'a a táto skutočnosť musí byť preukázaná.

Z právnej vety rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že konanie obžalovaného malo spočívať v tom, že predložil nesprávny doklad a použil prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločností na iný účel, ako boli pôvodne určené, a tým umožnil spôsobenie sprenevery, a uvedeným činom spôsobil väčšiu škodu; a zároveň vylákal od iného príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňal, a to tým, že ho uviedol do omylu v otázke ich splnenia.

Zo skutkovej vety uvedenej v napadnutom rozsudku je evidentné, že konanie obžalovaného malo spočívať vo vylákaní sumy (k dátumu 1. marca 2012) vo výške najmenej 7 761,09 Eura na fiktívne deklarované, ale v skutočnosti nezrealizované školenia, ktoré sa mali uskutočniť od októbra 2010 do marca 2011 v L. s lektorom Doc. PhDr. F. M., PhD. na základe Príkaznej zmluvy z 1. októbra 2010 (ďalej aj „príkazná zmluva“) opatrenej jeho sfaľšovaným podpisom. Suma predstavujúca uvedenú výšku škody pozostávala z priamych výdavkov na jednotlivé školenia, ktoré boli uplatnené samostatnými faktúrami. Uvedeným konaním mal obžalovaný porušiť bod 3.1 Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku (ďalej len „Zmluva o NFP“), čl. 9 ods. 2, 4 (správne malo byť 2.4) písm. h) Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o NFP (ďalej aj „VZP“) a § 19 ods. 3 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 523/2004 Z. z.“).

Vyneseniu odsudzujúceho rozsudku musí predchádzať záver o tom, že obžalovaný naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestných činov, ktoré sa mu v obžalobe kladú za vinu. Znaky skutkovej podstaty trestného činu sú obsiahnuté v Trestnom zákone a vo všeobecnosti sú tvorené štyrmi základnými prvkami : subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka.

V prejednávanej veci z listinných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní vyplýva, že obžalovaný bol štatutárnym orgánom A. Q. D. E. B. - V. n. o., IČO : XX XXX XXX (ďalej aj „združenie“), v mene ktorého na základe Výzvy na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok (vyhlásenej Fondom sociálneho rozvoja 20. októbra 2009 s dátumom uzavretia 21. decembra 2009) a následne podanej Žiadosti o nenávratný finančný príspevok z 21. decembra 2009 uzatvoril s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky v zastúpení Fondom sociálneho rozvoja, IČO : 30 854 687 (ďalej aj „poškodený“ alebo „poskytovateľ“), dňa 21. júna 2010 Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 182/2010-IZ-5.0/V, ktorej prílohou boli Všeobecné zmluvné podmienky. K Zmluve o NFP boli uzatvorené dva dodatky, prvý 28. septembra 2010, druhý 4. januára 2012. Druhým dodatkom bola okrem iného Zmluva o NFP zmenená v časti zmluvných strán s tým, že novým

štatutárnym orgánom združenia sa stal Mgr. B. T., ktorý v jeho mene tento dodatok uzatvoril.

Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že súd sa zamerlal predovšetkým na dokazovanie skutočnosti, že plánované školenia neprebehli a boli fiktívne zdokladované, pričom sa však nesústredil na dokazovanie ostatných podstatných znakov, ktoré v dôsledku toho neboli preukázané, resp. pokiaľ ich súd prvého stupňa považoval za preukázané, nie je zrejmé, z čoho pri svojich úvahách vychádzal, keď konštatoval, že obžalovaný svojim konaním naplnil znaky prečinov poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev a subvenčného podvodu.

V napadnutom rozsudku súd uzavrel, že pre skúmanie objektívnej stránky konania obžalovaného bolo podstatné to, že školenia sa neuskutočnili tak, ako mali. Vo vzťahu k subjektívnej stránke (vo forme priameho úmyslu) mal za to, že táto bola preukázaná, keďže obžalovaný nevedel logicky vysvetliť, prečo predkladal falošné prezenčné listiny, ktoré si zabezpečoval pri svojej pedagogickej činnosti v R., pričom ak by bol uzrozumený s tým, že školiaci program môže prebehnúť aj bez účasti osoby lektora, nebol by problém vyhotoviť úplné prezenčné listiny pri školeniach, ktoré zrealizoval on sám. Súd prvého stupňa však nedal odpoveď na otázku, akým spôsobom bola naplnená objektívna stránka konania spočívajúca v tom, že obžalovaný :

ad a/

- predložil nesprávny doklad a
- použil prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev na iný účel, ako boli pôvodne určené,
- a tým umožnil spôsobenie sprenevery,
- a uvedeným činom spôsobil väčšiu škodu

a

ad b/

- vylákal od iného príspevok zo štátneho rozpočtu,
- ktorého poskytnutie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňal, a to tým, že
- ho uviedol do omylu v otázke ich splnenia.

Ad a/ : Pokiaľ ide o konanie obžalovaného spočívajúce v predložení nesprávneho dokladu, umožnení spôsobenia sprenevery a spôsobení väčšej škody, z výpovede svedka JUDr. Q. R. na hlavnom pojednávaní 30. marca 2015 vyplýva, že sporné prezenčné listiny poskytovateľovi nepredložil obžalovaný, ale svedok Mgr. B. T. v pozícii nového štatutárneho orgánu združenia. Táto skutočnosť je preukázaná aj Správou z kontroly na mieste z 1. marca 2012 vykonanej zamestnancami poškodeného, v rámci ktorej boli zistené a konštatované nedostatky prezenčných listín predložených uvedeným svedkom. Zo Správy z (inej) kontroly na mieste, vykonanej dňa 18. júla 2011, práve naopak vyplýva, že obžalovaný v rámci tejto kontroly predložil prezenčné listiny, u ktorých v správe neboli konštatované a zaznamenané nedostatky. Nie je teda zrejmé, z čoho súd vychádzal, ak ustálil, že zo strany obžalovaného došlo k predloženiu nesprávneho dokladu. V tomto smere nevykonan ani dostatočné dokazovanie. Napriek tomu, že výrok o vine obžalovaného založil práve na tomto listinnom dôkaze, svedok Mgr. B. T. nebol vypočutý ku skutočnosti, akým spôsobom sa k prezenčným listinám dostal, ako ich zabezpečil, či mu tieto poskytol obžalovaný a ak áno, kedy a za akých okolností a ktoré z nich (menovite) vykazovali vytýkané nedostatky; ak nie, na podklade čoho dospel k záveru, že majú súvis s posudzovanou vecou. Rovnako nebolo predmetom dokazovania, o aké prezenčné listiny išlo pri kontrole z 18. júla 2011, ktoré podľa všetkého boli správne. Napriek evidentnej potrebe ozrejmienia tejto otázky a zjavnému významu tohto dôkazu, pre ktorý bol osobný výsluch svedka na hlavnom pojednávaní potrebný, prvostupňový súd ho za taký nepovažoval a po súhlasoch prokurátora a obžalovaného jeho výpoveď z prípravného konania (č. l. 160 - 163, III. zväzok), z ktorej tieto skutočnosti zrejmé nie sú, na hlavnom pojednávaní iba prečítal, čím procesne pochybil, pretože tým zmaril objasnenie veci v tejto otázke. Svedok sa vo svojej výpovedi v prípravnom konaní vyjadril v tom smere, že na žiadnom úkone, ktorý bol spojený s realizáciou projektového zámeru sa nezúčastnil. V tejto súvislosti treba dať do pozornosti fakt, že druhý dodatok k Zmluve o NFP ešte pred výkonom kontroly zo strany poškodeného uzavrel práve Mgr. B. T.,

čím zrejme na seba prevzal časť zodpovednosti za realizáciu celého projektu. Nebola preto doposiaľ vyvrátená obhajoba obžalovaného, že školenia prebehli a vykonal ich on sám, teda je otázne, o aké prezenčné listiny išlo (ktorú zopakoval aj v podanom odvolaní), ani jeho námietka možnej manipulácie s dokladmi, keďže dokumenty ním predkladané mali byť ošifrované, pričom prezenčné listiny obsahovo vytvárala projektová kancelária. Pokiaľ túto otázku súd prvého stupňa považoval vykonaným dokazovaním

za vyriešenú, z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, z čoho pri svojich záveroch vychádzal. Napokon treba dodať, že ani skutková veta v znení „...fiktívne deklarované, ale v skutočnosti nezrealizované školenia...“ nevymedzuje, akým spôsobom sa mal obžalovaný tohto konania dopustiť.

Ak uvedené otázky súd považoval za uzavreté, nie je jasné, prečo sa nevysporiadal s tým, či takéto konanie obžalovaného viedlo (a vôbec mohlo viesť) k následku, t. j. či svojím konaním obžalovaný umožnil spôsobenie sprenevery, teda neoprávnené odčerpanie prostriedkov (tento následok nevyplyva ani zo skutkovej vety), a vznik škody, ani s tým, či existovala príčinná súvislosť medzi konaním a následkom. Vychádzajúc z formulácie skutkovej vety „...vylákal na fiktívne deklarované, ale v skutočnosti nezrealizované školenia...“, vylákание finančných prostriedkov malo byť priamo viazané na deklaráciu školení, teda aj podľa skutkovej vety medzi vylákaním prostriedkov a predložením prezenčných listín (deklarujúcich školenia) mal existovať príčinný vzťah. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však nevyplynulo, na podklade ktorého všeobecne záväzného právneho predpisu, nariadenia alebo zmluvy mohol byť ustálený tento záver. Z vykonaného dokazovania sa totiž táto otázka javí ako sporná. Z výpovede svedka JUDr. Q. R. na hlavnom pojednávaní 30. marca 2015 vyplýva, že prezenčné listiny boli jedným z možných povinných dokumentov, tieto bolo žiadateľné predkladať spolu so žiadosťami o platbu, aby sa nepredlžovala doba ich schvaľovania, ak by ich prijímateľ nepredložil vôbec, nebol by mu výdavok uznaný. Svedok však nevysvetlil, z čoho táto povinnosť prijímateľovi vyplývala. Na druhej strane z listinných dôkazov (najmä zo žiadostí o platbu a zo sumarizácie žiadostí o platbu) vyplynulo, že finančné prostriedky poškodený vyplatil bez prezenčných listín, keďže tieto boli predložené až pri kontrole dňa 1. marca 2012, ktorý je totožný s dátumom vyplatenia finančných prostriedkov. Žiadosť o platbu č. 27120130288 202 (č. I. 8 rub, II. zväzok) neobsahovala ako prílohu žiadne zo sporných listín a napriek tomu bola v rámci administratívnej kontroly zo strany prijímateľa označená ako vyplnená správne (č. I. 7, II. zväzok). Navyše z čl. 16, bodov 4.7 a 4.14 VZP, na ktoré odkazuje bod 5.1 Zmluvy o NFP, vyplýva, že tak pri zálohových platbách, ako aj pri refundácii, sa spolu so žiadosťou o platbu predkladá len faktúra a výpis z bankového účtu. Prezenčné listiny teda nemali byť podmienkou žiadosti o platbu ani v zmysle Zmluvy o NFP. V tomto smere však dokazovanie na hlavnom pojednávaní bolo zastavené.

Keďže nebol doposiaľ spoľahlivo zistený pôvod predložených prezenčných listín a s nimi súvisiace skutočnosti, na ktoré bolo poukázané, je treba konštatovať, že doposiaľ nebol preukázaný ani úmysel (subjektívna stránka) obžalovaného, či už vo vzťahu ku konaniu alebo k jeho následku vrátane spôsobenej škody.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplyva, že by sa uvedenými skutočnosťami súd prvého stupňa zaoberal. Zameral sa prevažne na dokazovanie toho, že školenia neprebehli, ako mali. Zistenia tohto charakteru však sami osebe nemôžu byť základom pre záver o vine obžalovaného.

Pokiaľ ide o samotný pojem nesprávny doklad, zo znenia skutkovej vety ani z napadnutého rozsudku nie je jednoznačné, či nesprávnym dokladom mali byť len prezenčné listiny alebo aj príkazná zmluva, ktorá mala byť navyše opatrená sfaľšovaným podpisom Doc. PhDr. F. M., PhD. Ak ním mali byť prezenčné listiny, tieto v skutkovej vete nefigurujú a nie sú v nej, ani v napadnutom rozsudku, špecifikované a presne označené. Keď v tejto časti prvostupňový súd bez ďalšieho prevzal do svojich neformulovaných úvah výsledky kontroly vykonanej zamestnancami poškodeného, nepostupoval správne. Navyše nevysvetlil ani skutočnosť, na podklade akých úvah dospel k záveru, že práve svedkom T. predložené prezenčné listiny a vypočutí svedkovia majú vzťah ku školeniam, o ktorých obžalovaný tvrdí, že boli vykonané a že ich za Doc. M. odprednášal sám.

V skutkovej vete taktiež absentuje presná identifikácia školení (ich zameranie a dátum konania), ktoré mali byť predmetom posudzovania, resp. vo vzťahu ku ktorým bol vyvodený záver o tom, že neprebehli a boli fiktívne deklarované, keďže z vykonaného dokazovania sa javí pravdepodobné, že prebehli ak nie všetky, aspoň niektoré z nich. Z výpovedí viacerých svedkov (napr. svedkyne C. M., E. E.) vyplýva, že školenia v Košiciach od októbra 2010 do apríla 2011 prebehli, čo potvrdilo aj Mesto Košice. Čo do ich obsahového zamerania, zo spisového materiálu je zrejmé, že kurz s názvom Základné mechanizmy terénnej sociálnej práce okrem iných zahŕňal aj hodiny s označením „Základné metódy - pozorovanie a rozhovor“, „Špecializované sociálne poradenstvo v oblasti sociálnych služieb“ a „Rola poradcu v sociálnom poradenstve“, pričom svedkovia, účastníci školení, tvrdili, že predmetom prednášok bola komunikácia a poradenstvo (presný názov neuvádzali). Je však zrejmé, že ide o veľmi podobné tematické zameranie. Fiktívnosť školení bola predmetom rozsiahleho dokazovania výsluchom rôznych svedkov a z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najmä na nej súd založil svoju argumentáciu vo vzťahu k objektívnej i subjektívnej stránke trestnej činnosti obžalovaného, preto je potrebné túto otázku v ďalšom konaní ozrejmiť. Tomu potom musí zodpovedať nielen skutková veta, ale aj samotné rozhodnutie.

Identifikácia školení a ustálenie záveru, ktoré z nich reálne prebehli, má vplyv aj na posúdenie účelnosti vynaloženia prostriedkov na zakúpenie technického a kancelárskeho vybavenia v súvislosti s konaním obžalovaného, ktoré podľa napadnutého rozsudku malo spočívať v tom, že použil prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev na iný účel, ako boli pôvodne určené, a tým umožnil spôsobenie sprenevery, a zároveň uvedeným činom spôsobil väčšiu škodu. Použitie prostriedkov na určený účel v sebe zahŕňa prvok predvídateľnosti ich vynakladania. Predpokladom pre ustálenie, či išlo o určený účel, je vopred stanovený cieľ a okruh činností a výdavkov pod neho spadajúci. Až vtedy, ak je dostatočne preukázané, že prostriedky boli vynaložené mimo tento okruh, je možné urobiť záver o nenaplnení pôvodného účelu ich použitia. Z Dodatku k správe z kontroly na mieste (č. I. 142, III. zväzok) vyplýva, že výdavky na technické vybavenie (dataprotektor, multifunkčné zariadenie) boli dodatočne prekvalifikované na oprávnené a ich zakúpenie, umiestnenie a použitie bolo poskytovateľom akceptované. Zo Správy z kontroly na mieste z 18. júla 2011 je zrejmé, že kancelársky nábytok (3 ks kancelárskych stolov, 8 ks stoličiek) sa v kontrolovaných priestoroch nachádzal, bol teda riadne zakúpený a používaný. Ak faktúrami uplatnené sumy predstavovali výdavky skutočne vynaložené na nákup technického a materiálneho vybavenia školení, ako to z dôkazného materiálu vyplývalo, prostriedky boli použité na účel vopred dohodnutý. Rovnako vo vzťahu k neoprávnene uplatneným výdavkom za prenájom, Zmluva o nájme nebytových priestorov (ďalej len „nájomná zmluva“) bola uzatvorená 1. októbra 2010 a priestory boli reálne prenajaté. Tieto skutočnosti potom vrhajú pochybnosť na naplnenie objektívnej stránky trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev obžalovaným. Ani v tomto bode sa preto odvolací súd nestotožňuje so závermi súdu prvého stupňa. Zo skutkovej vety ani z napadnutého rozsudku nevyplývalo, na aký iný účel finančné prostriedky mali byť zo strany obžalovaného použité, a táto skutočnosť nebola predmetom dokazovania, hoci takýto záver súd prvého stupňa učinil. Pokiaľ ide o nájomnú zmluvu, treba dodať, že táto bola uzavretá na dobu určitú (až do 30. júna 2011) a podľa obžalovaného išlo o dlhodobý nájom na celý projekt. Pred uplynutím doby jej účinnosti ju bolo možné vypovedať len v trojmesečnej lehote. Ukončenie nájmu nebolo realizovateľné bez predchádzajúcej plánovitosti, resp. bez toho, aby sa nájomca vyhol zaplateniu nájomného aj za mesiace, v ktorých by prenajaté priestory skutočne nevyužil. V nadväznosti na to, pokiaľ určité školenia prebehli (tak, ako sa doteraz dôkazná situácia javí, a túto bude potrebné došetriť), resp. v priestoroch sa vykonali iné aktivity, ktoré súviseli s projektom, v čase uzatvárania nájomnej zmluvy nemohol existovať ani úmysel obžalovaného vo vzťahu k tejto časti spôsobenej škody.

K viazanosti školení na osobu Doc. M. treba uviesť, že zo Zmluvy o NFP, dodatkov k nej ani zo VZP nevyplýva, že projekt ako taký či samotné školenia boli viazané práve na túto osobu. Naopak, z dokazovania vyplývalo, že garantom jednotlivých prednášok bol Doc. H. a lektorom bola dokonca aj prof. Q.. Sylaby k prednáškam, v ktorých bol za lektora určený i Doc. M., neboli podmienkou uzatvorenia Zmluvy o NFP (ani jej prílohou) ani podmienkou vyplatenia finančných prostriedkov a boli predložené až dodatočne (zo Správy z kontroly na mieste z 1. marca 2012 vyplýva, že neboli predložené

ani pri tejto kontrole). Z prílohy č. 1 k Žiadosti o nenávratný finančný príspevok, ktorou bol podrobný opis projektu (č. l. 169, I. zväzok), práve naopak vyplynulo, že odborný lektor nebol pôvodne určený. V samotnej Žiadosti o nenávratný finančný príspevok (č. l. 155, I. zväzok) sa deklarovalo zabezpečenie odborného vedenia a naplnenia školení, pričom sám obžalovaný uvádza, že na prednášanie v tejto oblasti mal akreditáciu a bolo bežnou praxou, že lektori sa navzájom zastupovali. Tejto podmienke teda bolo učinené zadost' a zmena v osobe lektora nemohla mať vplyv na kvalitu vykonaných školení. Takémuto záveru napokon neodporuje ani samotná príkazná zmluva. Z výpovede svedka M. na hlavnom pojednávaní 15. apríla 2015 vyplýva, že určitých aktivít v rámci projektu sa zúčastnil. Nemožno preto imputovať obžalovanému úmysel fiktívne deklarovať účasť osoby Doc. M. na projekte. Zmena v osobe lektora, obzvlášť ak lektorské ako výdavok nebol ani vyúčtovaný, taktiež nemôže sama osebe dokazovať úmysel obžalovaného spáchať trestný čin.

Dokončiac úvahy týkajúce sa pojmu nesprávny doklad, treba poznamenať, že ak ním v prejednávanej veci mala byť príkazná zmluva, i tu absentuje príčinná súvislosť medzi jej predložením a vyplatením finančných prostriedkov, keďže táto nebola jeho podmienkou. Zo Správy z kontroly na mieste z 1. marca 2012 (č. l. 25, I. zväzok) jednoznačne vyplýva, že príkazné zmluvy boli predložené až pri tejto kontrole, teda v deň vyplatenia finančných prostriedkov, pričom tieto rovnako nepredkladal obžalovaný, ale štatutár Mgr. B. T.. V súvislosti s príkaznou zmluvou sa nepreukázanou javí i časť skutkovej vety a záver súdu o tom, že podpis svedka Doc. PhDr. F. M., PhD. na tejto zmluve bol sfaľšovaný. V tomto smere nebolo vykonané žiadne relevantné dokazovanie. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní uskutočnenom 15. apríla 2015, na ktorom bol vykonaný výsluch svedka F. M., vyplýva, že tento dal súhlas na garantovanie projektu a podporoval ho. Zároveň vo svojej výpovedi potvrdil, že podpisy na prezenčných listinách sú jeho. K podpisu na príkaznej zmluve uviedol, že nemá okuliare, ale podpis mu patrí, pričom v závere svojej výpovedi na svojich tvrdeniach zotrval. Najvyššiemu súdu nedá nepoznamenať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti popisujúcej výpoveď tohto svedka je v príkrom rozpore s uvedenými tvrdeniami vyplývajúcimi zo zápisnice. Pokiaľ by išlo o zrejmu nesprávnosť zo strany súdu prvého stupňa, nie je potom zrejmé, prečo súd výpoveď tohto svedka označil za „rozporuplnú a nepresvedčivú vo všetkých podstatných otázkach“ a tiež za irelevantnú. Zároveň nie je jasné, z čoho mal za preukázané falšovanie príkaznej zmluvy, a prečo k spornej časti skutkovej vety nevykonal ďalšie dokazovanie napríklad znaleckým dokazovaním v odbore písomo-znactva, resp. prečo skutkovú vetu v tejto časti nemodifikoval tak, aby korešpondovala s vykonaným dokazovaním. Na dôvažok je potrebné poznamenať, že príkazné zmluvy medzi Doc. M. a združením s dátumom 1. októbra 2010 boli uzatvorené dve (č. l. 284 a 286, I. zväzok). Tieto zmluvy sú obsahovo totožné s výnimkou názvu školenia (na č. l. 284 Základy a metódy komunitného plánovania, č. l. 286 Základné mechanizmy terénnej sociálnej práce). Skutková veta je v časti, v ktorej hovorí o príkaznej zmluve, neurčitá, keďže nevymedzuje, o ktorú z týchto zmlúv ide, a teda, na ktorej z nich mal byť podpis Doc. M. sfaľšovaný.

Po vyriešení naznačených skutkových a právnych otázok, teda či sa obžalovaný vôbec dopustil konania kladeného mu za vinu, bude musieť súd skúmať aj to, či a akú škodu svojím konaním spôsobil. Pritom treba uviesť, že odvolací súd má výhrady jednak vo vzťahu k určeniu jej výšky, jednak k existencii príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a jej vznikom. Pokiaľ ide o výšku škody, z obsahu spisu vyplýva, že poškodený ju uplatnil vo výške 24 147,02 Eur, teda vo výške prvej poskytnutej zálohovej platby. V skutkovej vete obžaloby prokurátor uvádza sumu 7 761,09 Eur predstavujúcu priame výdavky na školenia (zodpovedá sumám príslušných faktúr) s tým, že spôsobená škoda v konečnej výške bola v skutkovej vete vyčíslená už len sumou 7 373,04 Eur (pozostávajúcou z 6 267,08 Eur zodpovedajúcou prostriedkom z Európskeho sociálneho fondu a z 1 105,96 Eur zodpovedajúcou prostriedkom poskytnutým zo štátneho rozpočtu). V napadnutom rozsudku skutková veta bola v tejto časti pozmenená a škoda pôvodne vyčíslená sumou 7 373,04 Eur mala predstavovať už sumu 7 761,09 Eur (6 596,93 Eur z Európskeho sociálneho fondu a 1 164,16 Eur zo štátneho rozpočtu). Zo sumarizácie žiadostí o platbu (č. l. 294, I. zväzok) pritom vyplýva, že k 1. marcu 2012 bola vyplatená len suma dvakrát po 466,18 Eur, čo nezodpovedá ani sume uplatnenej poškodeným, ani škode uvádzanej v skutkovej vete obžaloby či napadnutého rozhodnutia. Navyše, pokiaľ ide o reálne vyplatené sumy zo strany poškodeného, odvolací súd zistil, že fakturované výdavky (identifikované v skutkovej vete

rozhodnutia ako položky uplatnené jednotlivými faktúrami) boli zo strany poškodeného krátené a neboli vyplatené v sume, na aké boli faktúry vystavené. Z č. I. 8, II. zväzok, na ktorom sa nachádza Príloha 1 Záznamu z administratívnej kontroly, vyplýva, že položka dataprojektora (faktúra č. 1008006, žiadosť o platbu č. 27120130288 202) bola uznaná ako oprávnený výdavok len v sume 819,80 Eur (oproti pôvodnej 1 642,20 Eur) a takto bola aj vyplatená ku dňu 14. februára 2011. Žiadosť o platbu č. 27120130288 203 bola zamietnutá celá a nebola z nej preplatená žiadna položka (č. I. 24 i 29 rub, II. zväzok). Faktúry č. 110100068 a 110100057 (žiadosti o platbu č. 27120130288 205 a 27120130288 206) boli z dôvodu krátenia preplatené každá len spolovice (č. I. 39, 45 rub, 32 rub, II. zväzok). Výsledná suma, ktorá bola na základe žiadostí o platbu reálne vyplatená zo strany poškodeného, po prepočítaní predstavuje 3 676,35 Eur (924,59 Eur + 999,60 Eur + 819,80 Eur + 2 x 466,18 Eur). Uvedenú nezrovnalosť si zrejme súd prvého stupňa nevšimol, preto sa ňou nezaoberal a táto nebola ani predmetom dokazovania v rámci výsluchu poškodeného. Výška škody nebola od počiatku celkom jasná, o čom svedčí aj jej modifikácia prokurátorom v obžalobe ešte i na hlavnom pojednávaní. V ďalšom konaní preto bude potrebné, aby súd prvého stupňa uvedené rozpory odstránil a v tomto smere doplnil dokazovanie, pričom zároveň vysvetlil svoje úvahy týkajúce sa príčinného vzťahu medzi konaním obžalovaného a vznikom samotnej škody. Tieto z rozhodnutia nevyplývajú, preto sa napadnutý rozsudok v tejto časti javí ako arbitrárny a nepreskúmateľný.

Otázka výšky škody zároveň priamo súvisí so systémom financovania poskytnutých prostriedkov, teda s ustálením mechanizmu úhrady súm určených prijímateľovi (združeniu), predovšetkým vo vzťahu k fakturovaným sumám. Napriek tomu, že ustálenie tohto mechanizmu má vplyv nielen na okamih dokonania trestných činov, znenie skutkovej vety vrátane času spáchania skutku, ale i na naplnenie samotnej objektívnej stránky žalovaných trestných činov, súd prvého stupňa sa ním nezaoberal. Z výpovede obžalovaného vyplýva, že pri neziskových organizáciách sú dva spôsoby financovania, a to formou refundácie a zálohovej platby, pričom v tomto prípade organizácia ako prijímateľ finančných prostriedkov požiadala o vyplatenie zálohovej platby vo výške 20 % celkového rozpočtu projektu a z tejto sumy sa hradili všetky náklady súvisiace s projektom. Nie je potom zrejmé, na základe čoho bol ustálený dátum skutku (platba vo výške 24 147,02 Eur bola uhradená prijímateľovi 9. augusta 2010) a výška škody (prvá zálohová platba bola vo výške 24 147,02 Eur a refundačné platby za faktúry špecifikované v skutkovej vete boli reálne vyplatené len vo výške 3 676,35 Eur). Z dokazovania zároveň vyplynulo, že na to, aby bola vyplatená suma prvej zálohy vo výške 24 147,02 Eur (išlo zároveň o výšku škody, ktorú si uplatnil poškodený), museli byť splnené podmienky stanovené Zmluvou o NFP. Sám súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že postupne boli splnené všetky podmienky na to, aby Žiadosti o nenávratný finančný príspevok bolo vyhovené. Prijímateľ finančných prostriedkov teda splnil podmienky na vyplatenie zálohovej platby. V tomto kontexte potom logicky vzniká pochybnosť o tom, či vôbec mohlo dôjsť k protiprávnemu konaniu obžalovaného v zmysle Trestného zákona, predovšetkým vo vzťahu k trestnému činu subvenčného podvodu.

Ad b/ : Znaky skutkovej podstaty trestného činu subvenčného podvodu mal obžalovaný naplniť tým, že vylákal príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňal, a to tým, že poškodeného uviedol do omylu v otázke ich splnenia. Ani v tomto prípade však nie je zrejmé, z čoho súd prvého stupňa vychádzal, ak mal za to, že objektívna a subjektívna stránka tohto trestného činu bola naplnená. Zo skutkovej vety ani z napadnutého rozsudku nevyplýva, podmienky ktorého všeobecne záväzného predpisu neboli splnené a poškodený bol uvedený do omylu v otázke ich splnenia. Skutková veta napadnutého rozhodnutia sa v tejto súvislosti zmieňuje len o porušení bodu 3.1 Zmluvy o NFP (upravujúceho celkovú výšku oprávnených výdavkov) a článku 9 ods. 2. 4 písm. h) VZP (znejúceho tak, že za podstatné porušenie Zmluvy o NFP sa považuje aj poskytnutie nepravdivých a zavádzajúcich informácií, resp. neposkytovanie informácií v súlade s jej podmienkami), ktoré v tomto zmysle nemožno považovať za relevantné. Tiež porušenie § 19 ods. 3 zákona č. 523/2004 Z. z. upravujúceho len povinnosť zachovávať hospodárnosť, efektívnosť a účinnosť použitia verejných prostriedkov, nie podmienky pre ich poskytnutie, nie je z hľadiska objektívnej stránky trestného činu postačujúce. Porušenie iných všeobecne záväzných právnych predpisov sa v skutkovej vete neuvádza, nie je teda jasné, o aké podmienky malo ísť a v čom bol poškodený uvedený do omylu. Navyše, ako už bolo konštatované vyššie, sám prvostupňový súd (str. 9 rozsudku) uzavrel, že združenie

splnilo všetky formálne podmienky na to, aby bolo oprávneným prijímateľom nenávratného finančného príspevku na základe Zmluvy o NFP. Na základe toho mu bola vyplatená aj prvá zálohová platba. Pokiaľ ide o prezenčné listiny a príkazné zmluvy, v konaní nebolo ustálené, či boli podmienkou pre vyplatenie finančných prostriedkov a na základe čoho (a teda či mohli byť podmienkou, v ktorej mal obžalovaný uviesť poškodeného do omylu), keďže boli predložené až po ich vyplatení, z čoho možno vyvodíť, že všetky podmienky pre vyplatenie finančných prostriedkov boli splnené.

Rovnako sporné je i dokonanie prečinu subvenčného podvodu obžalovaným, keďže k vyplateniu finančných prostriedkov (ich vylákaniu) malo dôjsť 1. marca 2012 a v tomto čase už obžalovaný nebol štatutárom združenia, teda zrejme nemal ani možnosť s nimi reálne disponovať, nakladať. Táto skutočnosť nebola predmetom dokazovania. V nadväznosti na uvedené nie je možné urobiť ani záver o existencii úmyslu obžalovaného, ktorý musí existovať od počiatku konania páchatel'a.

Za pozornosť vo vzťahu k subjektívnej stránke oboch trestných činov stojí aj tvrdenie obžalovaného, že v rámci realizačnej fázy projektu bola podaná žiadosť o jeho pozastavenie a tejto žiadosti nebolo zo strany poškodeného (poskytovateľa) vyhovené. Už v tomto čase mal teda obžalovaný snahu riešiť prekážky, ktoré pri realizácii projektu nastali, v dôsledku čoho vznikajú vo všeobecnosti pochybnosti o existencii jeho úmyslu konať s trestnoprávnym následkom. Toto podstatné tvrdenie obžalovaného však nebolo predmetom úvah súdu a tento sa s ním nijako nevysporiadal.

Odvolací súd má výhrady aj k záveru súdu prvého stupňa, že motívom konania obžalovaného mala byť ziskuchtivosť a v tomto smere dáva za pravdu odvolacej námietke obhajoby. Takýto záver, ktorého predpokladom je preukázanie úmyslu konaním dosiahnuť alebo získať nejaký prospech, či už vo forme majetkovej alebo inej výhody, z vykonaného dokazovania nevyplyva a nie je ničím podložený. Rovnako naň nadväzujúce uloženie peňažného trestu nepovažuje odvolací súd za dostatočne odôvodnené a ani za zákonné. Súd prvého stupňa pred jeho uložením neskúmal majetkové pomery obžalovaného, hoci mu táto povinnosť priamo vyplýva z § 57 ods. 1 Tr. zák. V tejto súvislosti možno poukázať aj na staršiu judikatúru, podľa ktorej pri skúmaní podmienky uloženia peňažného trestu treba zisťovať napríklad aj záväzky obvineného (R 22/1977 - II).

Podľa § 321 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Odvolací súd má za to, že súd dané uvedené dôvody pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa. Pre sumarizáciu uvádza nasledovné :

Dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. je daný zistením podstatných chýb konania, ktoré rozsudku predchádzalo. Tieto chyby spočívali predovšetkým v tom, že svedok Mgr. B. T., ktorého výpoveď bola pre objasnenie veci významná, nebol na hlavnom pojednávaní vypočutý a jeho výpoveď z prípravného konania, ktorá bola prečítaná, nebola v potrebnom smere dostatočne obsažná. Súd síce postupoval v zmysle § 263 ods. 1 Tr. por., jeho úvaha o nepotrebnosti výsluchu tohto svedka však nebola správna. Rovnako tým bolo porušené právo obhajoby a zároveň zásady kontradiktórnosti konania, keď obžalovaný nemohol využiť svoje právo klásť svedkovi otázky, hoci jeho výpoveď mala zásadný charakter. Porušenia práva obhajoby sa súd prvého stupňa dopustil aj tým, že sa nevysporiadal s obhajobnou argumentáciou obžalovaného a nedal mu odpoveď na základné otázky týkajúce sa jeho viny a trestu. Jeho rozhodnutie je arbitrárne a svojvoľné a nespĺňa parametre riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia, čím porušuje i právo na spravodlivé súdne konanie, ktorého základnými definičnými prvkami podľa judikatúry Európskeho súd pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko),

Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 226/03, I. ÚS 344/10) je i právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce (relevantné) argumenty jednotlivých strán. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva nielen z potreby strán mať možnosť dozvedieť sa o dôvodoch a príčinách, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom, ale aj z potreby skutkovo a právne argumentovať proti vydanému rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. Ústavný súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti už vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky nastolené otázky, ale predovšetkým na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 76/07, I. ÚS 241/07). Podobný záver zaujal i Európsky súd pre ľudské práva, ktorý vyslovil, že od súdov sa nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Higgins c/a Francúzsko, porovnaj tiež Hiro Balani c/a Španielsko, Georgiadis c/a Grécko, etc.). Intenzitu zásahu, ktorá je spôsobilá privodiť porušenie ústavných práv, dosahuje také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné zistiť rozsah porušenia práva, prípadne také, v ktorom dôvody, na ktorých je založené, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08), čo je i prípad prejednávanej veci.

K dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) a písm. c) Tr. por. : Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa sa dôsledne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, najmä so znakmi skutkových podstat oboch trestných činov, ktorým musia korešpondovať zistenia vyplývajúce z vykonaných dôkazov. Rovnako skutkové zistenia, na ktorých založil výroky odvolaniami napadnutého rozsudku, sú nejasné a neúplné, čím v konečnom dôsledku vyvolávajú pochybnosti o ich správnosti. Tieto nedostatky sú natoľko zásadného charakteru, že v konaní bude potrebné doplniť skutkové zistenia a opakovať, resp. doplniť vykonané dokazovanie, a nanovo ho prehodnotiť. Odstránenie vytknutých nedostatkov pritom môže viesť k takým zmenám v hodnotení dôkazov, ktoré by mohli znamenať zmenu samotného rozhodnutia. Je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa stal skutok a tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaných trestných činov, pričom existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. Ak nebude splnená čo i len jedna z uvedených podmienok, nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku. V prípade, že prokurátor neunesie dôkazné bremeno, a po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov zostanú v akejkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného, ktoré sa budú týkať skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho prospech. Súd je v tomto prípade povinný aplikovať zásadu prezumpcie nevinoty, prejavujúcu sa v rozhodnutí postupom „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

K rozsahu dokazovania najvyšší súd pripomína, že rekonštrukciou trestného práva s účinnosťou od 1. januára 2006 sa dôsledne začala uplatňovať zásada kontradiktórnosti, ktorá je neodmysliteľnou súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a spočíva v aktivite jednotlivých strán trestného konania prejavujúcou sa ako vzájomný „súboj“ obhajoby a obžaloby. Táto zásada nedovoľuje súdu usmerňovať prokurátora nielen v prípravnom konaní, ale ani v konaní pred súdom, pretože toto usmerňovanie by mohlo byť chápané ako pomoc jednej z procesných strán a takýto postup súdu by sa dostal do rozporu so zásadou spravodlivého procesu, so zásadou rovnosti strán a rovnosti zbraní, i s princípom nestrannosti súdu. Na druhej strane, práve s ohľadom na uvedené, je potrebné, aby súd v otázke dokazovania jednotlivé strany korigoval a dôsledne zvažoval i potrebu vykonať ďalšie dôkazy, nielen tie, ktoré boli stranami navrhnuté. Najvyšší súd považuje za žiaduce pripomenúť, že súd je vo všeobecnosti v každej trestnej veci povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech, aby bolo možné vyniesť spravodlivé rozhodnutie, pričom súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli.

V prípade odsudzujúceho rozsudku bude potrebné, aby súd prvého stupňa premietol výsledky vykonaného dokazovania do skutkovej vety a modifikoval ju (pri zachovaní totožnosti skutku) tak, aby s ním korešpondovala.

Odvolací súd považuje za potrebné v súvislosti s ďalším hodnotením dôkazov poukázať aj na materiálnu stránku žalovanej trestnej činnosti, jej spoločenský dopad a okolnosti. Projekt, ktorého realizáciu mali poskytnuté finančné prostriedky zabezpečiť, nepozostával len zo sporných školení, ale mal širší záber (č. l. 155 a 156, I. zväzok), spoločenský dopad a cieľ, ktorý sa čiastočne dosiahol (z výpovede obžalovaného vyplynulo zriadenie regionálnej kancelárie, medzinárodná konferencia s pozitívnym ohlasom vo vedeckej obci, v sociálnej práci a inklúzii, čo nebolo vyvrátené). Doc. M. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní sám potvrdil, že niektorých aktivít v rámci projektu sa zúčastnil a vyšla aj monografia s jeho príspevkom. Celkový priebeh projektu naznačuje, že konanie obžalovaného primárne nemuselo byť zamerané na porušenie záujmu chráneného Trestným zákonom a aj prípadné pochybenia mohli byť spôsobené objektívnymi okolnosťami bez účelovej tendencie, o čom svedčí aj skutočnosť vyplývajúca z výpovede obžalovaného, že riadiaci orgán bol dvakrát žiadaný o pozastavenie projektu z dôvodu časového sklzu, no tejto žiadosti vyhovieť nebolo. Zo strany obžalovaného ako osoby konajúcej v mene združenia došlo predovšetkým k porušeniu podmienok Zmluvy o NFP a jej VZP, čoho dôsledkom bolo odstúpenie poškodeného od zmluvy a podanie žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov, ktoré je možné riešiť (a s ohľadom na dátum odstúpenia od zmluvy sa už zrejme aj riešilo) prostriedkami civilného práva. Vzhľadom na uvedené bude v ďalšom konaní potrebné zvážiť aj aplikáciu ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák. vymedzujúceho tzv. materiálny korektív, resp. aplikáciu princípu ultima ratio, ktorého podstatou je subsidiarita využitia trestnoprávných prostriedkov pri riešení spoločenských vzťahov. Prostriedky trestného práva totiž majú byť použité len vtedy, pokiaľ použitie iných prostriedkov právneho poriadku neprichádza do úvahy alebo je ich použitie zjavne neúčelné. Rigorózne ponímanie pravidiel správania sa vedie k prílišnej prístnosti a kriminalizácii konania, ktoré môže byť predmetom civilného práva. V tejto súvislosti je treba pripomenúť, že v právnom štáte je neprípustné zakladať trestnosť konania na porušení zmluvy, čo vyjadruje v širšom kontexte aj čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Pokiaľ ide o dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por., odvolací súd má za to, že k jeho naplneniu došlo nerešpektovaním, resp. porušením ustanovenia § 57 ods. 1 Tr. zák. pri ukladaní peňažného trestu zo strany súdu prvého stupňa, ktorý neskúmal majetkové pomery obžalovaného.

V ďalšom konaní pred súdom prvého stupňa preto bude potrebné vykonať nasledovné úkony :

Zopakovať a doplniť dokazovanie :

- uskutočniť osobný výsluch svedka Mgr. B. T., JUDr. Q. R. (prípadne iného určeného zástupcu poškodeného), Doc. F. M., PhD. a vypočúť ich k naznačeným otázkam (str. 12, 13, 14, 17 uznesenia),
- opätovne vypočúť svedka Doc. F. M., PhD. k jeho podpisu na príkazných zmluvách a na podklade jeho výpovede posúdiť nevyhnutnosť doplnenia dokazovania na zodpovedanie tejto otázky vykonaním znaleckého dokazovania z odboru písmo-znalectva výsluchom znalca na hlavnom pojednávaní,
- vykonať ďalšie dokazovanie vo vzťahu k nepreukázaným skutočnostiam.

Zistiť skutkový stav v otázkach :

- o aké prezenčné listiny išlo pri kontrole 18. júla 2011,
- zistiť a identifikovať školenia, vo vzťahu ku ktorým súd prijal záver, že neboli vykonané a boli fiktívne deklarované (str. 15 uznesenia),
- identifikovať príkaznú zmluvu a ustáliť, na ktorej z nich mal byť podpis Doc. M. sfaľovaný (str. 17, 18 uznesenia),
- došetriť, či obžalovaný mal možnosť disponovať s prostriedkami ku dňu ich vyplatenia,
- ustáliť spôsob financovania a výšku spôsobenej škody (str. 18, 19, 20 uznesenia).

V nadväznosti na vykonané dokazovanie a ustálený skutkový stav :

- modifikovať skutkovú vetu tak, aby korešpondovala s výsledkami vykonaného dokazovania,

- zvážiť aplikáciu materiálneho korektívu a zásady ultima ratio,
- odôvodniť rozhodnutie tak, aby spĺňalo požiadavky určené zákonom a sformované judikatúrou, a dať odpoveď na základné otázky viny a trestu,
- vyrovnáť sa s obhajobou obžalovaného vo všetkých bodoch,
- prehodnotiť splnenie podmienok pre uloženie peňažného trestu a zistiť majetkové pomery obžalovaného,
- ďalšie úkony, ktoré vyplývajú z vytknutých nedostatkov.

Najvyšší súd k dôvodom svojho rozhodnutia napokon dodáva, že ako odvolací súd nie je povolaný na nahrádzanie činnosti súdu prvého stupňa. V prejednávanej veci treba konštatovať, že v rozsahu, v akom boli nedostatky súdu prvého stupňa vytknuté, nie je náprava chýb v konaní o riadnom opravnom prostriedku možná, preto zohľadniac predovšetkým zásadu hospodárnosti a efektívnosti konania podľa § 322 ods. 1 Tr. por. odvolací súd vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Keďže zistené chyby nemohol odvolací súd odstrániť na verejnom zasadnutí, v súlade s ustanovením § 326 ods. 1 písm. b) Tr. por. rozhodol na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Podľa § 327 ods. 2 Tr. por. ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Na základe vyjadreného najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.